

1 $\frac{1}{2}$ —2 Mil til en Bane og endda have 4 Baner at vælge imellem. Der kan saaledes ikke her være Tale om noget jernbanetomt Rum, der trænger til at udfyldes, hvilket dog ikke forhindrer, at der i Kellerup By og dens nærmeste Omegn kan være stærke Ønsker oppe om Anlægget af den omhandlede Banestump, og at ikke faa private Interesser kunne være knyttede til den, men det bliver da et Spørgsmaal, om den ikke vil gribe ind i andre og ikke mindre berettigede Interesser. At dette vilde blive Tilfældet, viser et fra Silkeborg Byraad til Udvalget indgivet Andragende, af hvilket fremgaar, at en Del af Byens gamle og naturlige Opland vilde drages til det konkurrerende Kellerup, naar denne blev Endestationen paa en Bane, der førte bort fra Byen og virkede i ganske modsat Retning af, hvad den i Lov af 1894 vedtagne Bane maatte gøre. Flertallet finder derfor, at den her foreslaaede Forandring i denne Lov vilde være en Uret mod Silkeborg, der ikke blot vilde berøves en Del af sit Opland, men ogsaa tabe den Udsigt til at skaffe sig den forøgede Næring, som Gennemførelsen af den ved Lov bestemte Bane utvivlsomt vilde bringe. Ogsaa for de nærmeste Nord for Silkeborg liggende Landsogne vilde det være en Skuffelse at se sig berøvet Muligheden af et Jernbanegode, som Loven i sin nuværende Skikkelse giver dem Udsigt til, om end denne maa anses for tvivlsom.

Flertallet kan derfor af de her nævnte Grunde ikke finde det forsvarligt, at den i Loven af 8de Maj 1894 vedtagne Jernbane Rødkærbro—Silkeborg forandres til en Bane Rødkærbro—Kellerup, hvorved de Totrediedele af Linien bortskæres, medens det af andre og rent finansielle Grunde finder det endnu mindre forsvarligt. Thi hvad vilde det føre til, dersom Staten skulde indlade sig paa at yde Halydelen af Anlægsudgiften til Baner af en saa privat og lokal Natur som den her foreslaaede? Enhver nogenlunde velbefolket Egn med en opblomstrende Landsby, der blot ligger i en Afstand af en god

Mils Vej fra en Statsbanestation, vilde med samme Føje kunne gøre Fordring paa et Baneanlæg, og det staar derfor Flertallet klart, at hvis det foreliggende Lovforslag vedtages, vilde der være givet et Præcedens af den betænkeligste Art; i finansiell Henseende saa meget betænkeligere, som det ikke alene vilde dreje sig om Statens Udgift til selve Baneanlægene, men ogsaa om den Andel i Driftsbyrden af saadanne Baner, der som Regel ikke paa langt nær ville kunne bære deres Drift, endsige henlægge til et Reserve- og Fornyelsesfond, som Lovens § 5 udtrykkelig fordrer. Et Driftsoverslag over en Bane Rødkærbro—Kellerup, som ved en Deputation er overleveret Udvalget, udviser et saa glimrende Driftsoverskud, at Flertallet formener, at Overslaget er bedst tjent med at forbigaa i Tavshed.

Endnu finder Flertallet Anledning til som en Sidebetragtning at udtale, at hvis der virkelig skulde knytte sig saa store Interesser til en bedre og hurtigere Forbindelse mellem Kellerup og Rødkærbro, synes en saadan paa en langt billigere og rentablere Maade at maatte kunne opnaas ved de nu i Tiden saa aktuelle Automobile eller ved Anlægget af en elektrisk Sporvej.

I Betragtning af det saaledes anførte maa Flertallet fraraade, at det foreliggende Lovforslag fremmes, og det stiller derfor følgende Forslag:

„at Landstinget ikke fremmer Lovforslaget om Forandring i Lov Nr. 88 af 8de Maj 1894 om Anlæg og Drift af private Jernbaner, og at Tinget gaar over til den næste Sag paa Dagsordenen.“

Et Mindretal (*Gundesen, Madsen-Mygdal og Møller*) vil i Modsetning til Flertallet tilraade Tinget at vedtage det foreliggende Lovforslag.

Lov Nr. 88 af 8de Maj 1894 har givet Beboerne i de paagældende frugtbare og